

פסחים דף פה

איתמר, אבר שאין עליו כזית בשר במקום זה, ויש עליו כזית בשר במקום אחר.

רבי יוחנן	רבי שמעון בן לקיש
יש בו משום שבירת העצם	אין בו משום שבירת העצם

קושיה 1 על ר"ל

<p>ועצם לא תשברו בו - אחד עצם שיש עליו כזית בשר ואחד עצם שאין עליו כזית בשר. מאי אין עליו כזית בשר?</p> <p>אילימא דאין עליו כזית בשר כלל - אלא לאו הכי קאמר אמאי יש בו משום שבירת העצם? : אחד עצם שיש עליו כזית בשר במקום זה, ואחד שאין עליו כזית בשר במקום זה ויש עליו כזית בשר במקום אחר</p> <p>ולכן יש בו משום שבירת עצם</p>	<p>ר"ל - אין בו משום שבירת עצם</p>
<p>אחד עצם שיש עליו כזית בשר מבחוץ, ואחד עצם שאין עליו כזית בשר מבחוץ ויש עליו כזית בשר מבפנים במקום שבירה</p>	<p>פתרון הקושי</p>
<p>והתניא: ועצם לא תשברו בו - אחד עצם שיש בו מוח, ואחד עצם שאין בו מוח. ומה אני מקיים ואכלו את הפסח כזית בשר - בבשר שעל גבי העצם. או אינו אלא בבשר שבתוך העצם, ומה אני מקיים ועצם לא תשברו בו - בעצם שאין בו מוח, אבל בעצם שיש בו מוח - שובר ואוכל. ואל תתמה, שהרי יבא עשה וידחה לא תעשה. כשהוא אומר ועצם לא תשברו בו בפסח שני, שאין תלמוד לומר, שהרי כבר נאמר ככל חקת הפסח יעשו אותו, הוי אומר: אחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח</p>	<p>חיזוק לפתרון</p>

קושיה 2 על ר"ל

<p>אבר שיצא מקצתו - חותך עד מקום שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותר. ואי אמרת אבר שאין עליו כזית בשר במקום זה ויש במקום אחר אין בו משום שבירת העצם, למה לי דקולף עד שמגיע לפרק וחותר? נקלוף ביה פורתא ונתבריה!</p>	<p>ר"ל - אין בו משום שבירת עצם</p>
<p>אביי אמר: משום פקע</p>	<p>פתרון לסתירה</p>
<p>רבינא אמר: בקולית</p>	

תנן התם: **הפיגול והנוטר מטמאין את הידים.**

איבעיא להו: יוצא - גזרו רבנן טומאה או לא?

או דילמא לא שנא?

מי אמרינן: נותר דגזרו טומאה - דאתי לאיעצולי ביה.

אבל יוצא - אפוקי בידים לא מפקי ליה בידים -

לא גזרו ביה רבנן טומאה.

<p>דחיית המקור כתובה לשאלה</p> <p>ולרבינא, דאמר: חיבורי אוכלין לאו חיבור הוא, וכמאן דמפרתי דמי, מאי איכא למימר? הא קנגע בהדדי וקא מטמא! - אלא: למאן דמתני כזית - דלית ביה כזית, ומאן דמתני כביצה - דלית ביה כביצה.</p>	<p>ניסיון להביא מקור כדי לענות על השאלה</p> <p>אבר שיצא מקצתו - חותך עד שמגיע לעצם וקולף עד שמגיע לפרק וחותך. ואי אמרת גזרו ביה רבנן טומאה כי חתיך ליה מאי הוי? הא קמטמא ליה</p>
<p>לא, טהור ומותר, דיוצא מחבורה לחבורה לאו כיוצא חוץ למחיצתו דמי, ולא מפסיל</p> <p>קושי: והא קתני סיפא: האוכלו - הרי זה בלא תעשה תירוץ: בשלמא למאן דאמר כביצה - דאית ביה כזית ולית ביה כביצה. אלא למאן דאמר כזית, מאי איכא למימר?</p>	<p>המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה, אף על פי שהוא בלא תעשה - טהור. מאי לאו: טהור ואסור, דיוצא מחבורה לחבורה כיוצא חוץ למחיצתו דמי ומפסיל, ואפילו הכי קתני טהור. אלמא: לא גזרו רבנן טומאה!</p>

קריאה מחדש את השאלה (לאור הקושיה האחרונה): אלא: ביוצא בפסח לא מיבעיא לן דלא גזרו רבנן טומאה, מאי טעמא - בני חבורה זריזין הן, ומזהר זהירי ביה. אלא: כי קמיבעיא לן ביוצא בקדשים מאי? תשובה: תיקו.

מקור להלכה: ומוציא בשר פסח מחבורה לחבורה מניין? - דתניא: **לא תוציא מן הכית מן הפסח חוצה אין לי אלא מבית לבית, מחבורה לחבורה מנין - תלמוד לומר חוצה - חוץ לאכילתו.**

הלכה: אמר רבי אמי: המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח, הוצאה כתיב ביה כשבת. מה שבת - עד דעבד עקירה והנחה, אף הכא נמי - עד דעבד עקירה והנחה.

קושי: מתיב רבי אבא בר ממל: **היו סובלים אותן במוטות, הראשונים יצאו חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו - הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אין מטמאין בגדים,** והא לא נח! **תירוץ:** הוא מוטיב לה והוא מפרק לה (הוא בעצמו תירץ): בנגררין.